

<http://www.israelsmisjonen.no/ressurser/materiell/prekenverksted>

Palmesøndag – 28. mars 2021

Prekentekest: Matt 26,6-13

Lesetekst I: Jes 56,6-8

Lesetekst II: Rom 3,21-26

«Hun kom med det mest dyrebare hun hadde...»

Hun kom med det mest dyrebare hun hadde, en alabastkrukke med nardussalve, en liten formue. Hun bryter inn i måltidsfellesskapet i Simons hus i Betania, viser sin hengivenhet til Jesus og heller salven over hans hode.

Palmesøndag

inviteres vi inn i lovsang og tilbedelse. Vi får være med idet Jesus rir inn i Jerusalem, og folket på Oljeberget tar imot ham med palmegrener og hyllingsrop: «Hosianna, Davids sønn!» De hilser ham som Israels Messias – den salvede. Tre dager senere blir han fysisk salvet i Betania, dagen før påskemåltidet med disiplene inne i Jerusalem og den siste etappen på hans vei til korset – med dets innskrift: Jesus fra Nasaret, Jødernes Konge.

Fest i Betania

Det er to dager før pesach – den jødiske påskeaften. Pilegrimer som allerede er i byen, samler seg om kveldene til måltidsfellesskap i byens hjem og herberger. Nå er Jesus og disiplene hos Simon den spedalske i Betania. Matteus dveler ikke ved det, men Simon var trolig én av dem som var helbredet av Jesus. Det både Matteus, Markus og Johannes minnes fra denne kvelden, er kvinnen som salver Jesus.

I Simons hus spiser de, samtaler og synger – slik pleide å synge festreisenes salmer i Bibelens salmebok, salme 121 til 134. Da synger de også om at Gud vil «la et horn vokse fram for David, gjøre i stand en lampe for den han har salvet» og om den «fine oljen på hodet som renner ned i Arons skjegg» (Salm 132,17 og 133,2). Det er i dette måltidsfellesskapet hun bryter inn, kvinnen som kommer med nardussalve.

Den salvede

I bibelsk tid ble kongene og øversteprestene salvet til sin gjerning. Moses fikk beskjed om å salve Aron som øversteprest, og hans sønner skulle innvies ved salving og gi dem rett til et prestedømme som skal vare fra slekt til slekt. Profeten Samuel salvet

den unge David, og han blir nå kalt «den salvede» - Messias, som blir betegnelsen på den fremtidige frelserkongen som Gud skal sende.

Da Jesus begynte sin gjerning i synagogen i Nasaret, leste han fra profeten Jesaja og sa at nå oppfylles dette ordet: «Herrens Ånd er over meg, for han har salvet meg til å forkynne et godt budskap for fattige» (Luk 4,18; Jes 61,1). Her er det kvinnen med alabastkrukken som fysisk lar det skje, og Jesus bekrefter at hun med sin gjerning har salvet ham som Messias.

Kvinnen og nardsussalven

Matteus lar kvinnen være navnløs. I sitt evangelium forteller Johannes at det var Maria, søster til Marta og Lasarus (Joh 12). Det er ikke en profet, en fremstående myndighetsperson eller en mann, men en kvinne som fysisk lar Jesus bli «den salvede». Nardussalven hun har med seg, var et importprodukt fra India, ble brukt til parfyme, men var også en investering. En alabastkrukke full av nardussalve var verdt en formue.

Disiplene reagerte imidlertid og protesterte, og med vår snusfornuft kan vi forstå det. Men når Jesus sier at «de fattige har dere alltid hos dere», er det neppe for å distansere seg fra dem. Selv har han ikke en gang «noe han kan hvile hodet på», og stadig identifiserer han seg med de fattige. Hadde han ikke bedt en ung, rik mann om å selge det han eide og gi det til de fattige, og sagt at han selv var «salvet til å forkynne et godt budskap for fattige»?

På Oljeberget hadde de hyllet Jesus med palmegrener og lagt klær på veien der han red. Nå kommer kvinnen med det mest dyrebare hun eier, og viser sin hengivenhet til Jesus ved å helle salven over hans hode. Og Jesus sier: «Over alt i verden hvor evangeliet blir forkynt, skal det hun gjorde, fortelles til minne om henne.» Her trekkes vi dypere inn i Messias-mysteriet.

Den fattige Messias – vår rikdom

Kvinnen vet det neppe, og disiplene skjønner det ikke der og da. Men Jesus vet og setter ord på det. Kvinnens gave forbereder og tydeliggjør det som skal skje. Nå er Jesus salvet «til sin gravferd», til sin vandring til korset og til sin gjerning som Israels Messias. Paulus skriver: «Dere kjenner vår Herre Jesu Kristi nåde: Enda han var rik, ble han fattig for deres skyld, så dere skulle bli rike ved hans fattigdom» (2 Kor 8,9).

Kvinnens gave, diskusjonen blant disiplene og Jesu ord åpner en større horisont for oss og våre liv – korsets horisont. I Betania salves Jesus til sin frihetsgjerning som Guds påskelam, som den Messias som skal bli til rikdom for mange og føre jøder og ikke-jøder ut i Gudsrikets frihet. Slik det heter i dagens lesetekst fra Romerbrevet: «Her er det ingen forskjell, for alle har syndet og mangler Guds herlighet. Men ufortjent og av hans nåde blir de kjent rettferdige, frikjøpt i Kristus Jesus» (Rom 3,22ff).

Alt for Jesu fot jeg legger

Palmesøndag inviteres vi til lovsang og tilbedelse av kongen som rir inn i Jerusalem. Det er samtidig en invitasjon til å følge ham på veien til korset. Kvinnen i Betania forberedte denne veien med det mest dyrebare hun hadde. Vi kalles til å følge ham, i hengivenhet med det vi er og har.

Når lovsangen får fylle oss på denne veien, blir hengivenheten også til konkret handling. I kapitlet før denne fortellingen hos Matteus, har Jesus identifisert seg med sultne og syke, med fanger og fremmede: «Det dere har gjort mot en av disse minste, har dere gjort mot meg.»

Når jeg slik dveler ved det som skjedde i Betania, og ved kvinnens handling og hengivenhet til Jesus, begynner en sang å synge i meg:

«All to Jesus I surrender, All to Him I freely give.

Alt for Jesu fot jeg legger, alt hva her jeg kaller mitt.

Jeg vil elske, jeg vil tro Ham, følge ham for hvert et skritt.»

(NoS 13, 421)

Ole Chr. M. Kvarme

biskop emeritus

ole@kvarme.net